

Studiul 3: Viața și moartea

Sabat după-amiază, 10 ianuarie

De memorat:

„Căci pentru mine a trăi este Hristos, și a muri este un câștig.”

Filipeni 1:21

Moartea, ni se spune adesea, este doar o parte a vieții. Acest lucru este o minciună. Moartea este opusul vieții, dușmanul vieții. Moartea nu face parte din planul vieții, așa cum nici mașinile nu sunt construite pentru accidente în care să fie distruse. Pavel spune apăsător că Hristos a murit pentru ca, „prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor” (Evrei 2:14,15).

Deși era pregătit să moară pentru Hristos, Pavel era încrezător în soarta lui pe termen lung. Cel mai important lucru pentru el între timp era ca, prin propria viață sau moarte, să Îl onoreze pe Hristos și să propovăduiască Evanghelia cât mai multor oameni. Poate că acesta este unul dintre motivele pentru care avem atât de multe epistole care îi poartă numele. Prin scrierile sale, el a putut ajunge la mulți oameni și în multe locuri, inclusiv în locuri pe care nu le vizitase niciodată.

Viața este scurtă și este esențial să avem un impact cât mai mare pentru împărăția lui Dumnezeu în timpul pe care El ni l-a pus la dispoziție. O parte importantă din acest impact are legătură cu încurajarea „unir[ii] credinței”. După cum vom vedea începând din această săptămână, aceasta a fost una dintre temele principale care l-au determinat pe Pavel să le scrie filipenilor.

„Hristos va fi proslăvit”

1. Potrivit Filipeni 1:19,20, care par să fie așteptările lui Pavel cu privire la rezultatul procesului său? Ce consideră el că este și mai important decât achitarea?

Filipeni 1:19,20

¹⁹ Căci știu că lucrul acesta se va întoarce spre mântuirea mea prin rugăciunile voastre și prin ajutorul Duhului lui Isus Hristos.

²⁰ Mă aștept și nădăjduiesc cu tărie că nu voi fi dat de rușine cu nimic; ci că acum, ca totdeauna, Hristos va fi proslăvit cu îndrăzneală în trupul meu, fie prin viața mea, fie prin moartea mea.

Deși nu era infractor, nu era prima dată când Pavel era înțemnițat și nu era străin nici de persecuții. Citește 2 Corinteni 11:23-27, unde descrie detaliat ce îndurase până atunci! Dar, ca să nu credem că aceste suferințe erau pe primul loc în mintea sa, Pavel adaugă imediat: „Și, pe lângă lucrurile de afară, în fiecare zi mă apasă grija pentru toate Bisericile” (2 Corinteni 11:28).

2. Ce relație are Pavel cu bisericile pe care le-a întemeiat și cu oamenii pe care i-a câștigat pentru Hristos?

1 Corinteni 4:14-16

¹⁴ Nu vă scriu aceste lucruri ca să vă fac rușine; ci ca să vă sfătuiesc ca pe niște copii preaiubiți ai mei.

¹⁵ Căci, chiar dacă ați avea zece mii de învățători în Hristos, totuși n-aveți mai mulți părinți; pentru că eu v-am născut în Hristos Isus, prin Evanghelie.

¹⁶ De aceea vă rog să călcați pe urmele mele.

1 Tesaloniceni 2:10,11

¹⁰ Voi sunteți martori, și Dumnezeu de asemenea, că am avut o purtare sfântă, dreaptă și fără prihană față de voi care credeți.

¹¹ Știți iarăși că am fost pentru fiecare din voi ca un tată cu copiii lui: vă sfătuiam, vă mângâiam și vă adeveream

Galateni 4:19

¹⁹ Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii, până ce va lua Hristos chip în voi!

Filimon 10

¹⁰ Te rog pentru copilul meu pe care l-am născut în lanțurile mele: pentru Onisim,

La fel ca Domnul Isus, care nu a cruțat nimic pentru a ne salva, Pavel era dispus „să cheltuiască și să fie cheltuit” de dragul fraților săi credincioși (vezi 2 Corinteni 12:15). În mod paradoxal însă, cu cât acțiunile unei persoane seamănă mai mult cu cele ale Domnului Isus, cu atât este mai puțin iubită sau apreciată de unii. „De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prizoniți” (2 Timotei 3:12). Dar creștinii credincioși rămân poate cea mai puternică modalitate de a-L glorifica pe Dumnezeu și de a revela adevărul Evangheliei (compară cu Filipeni 1:7). „Voia bună și răbdarea lui Pavel din timpul îndelungatei și nedreptei lui înțemnițări, curajul și credința lui erau o continuă predică” (Ellen G. White, Faptele apostolilor, p. 464).

Privește cu atenție la felul în care trăiești și la modul în care îi tratezi pe ceilalți, mai ales pe cei care nu sunt amabili cu tine! Ce fel de mărturie pentru Domnul Isus oferi prin comportamentul tău?

„A muri e un câștig”

Suntem cu toții, în special cei credincioși, implicați în marea luptă, care se desfășoară pretutindeni în jurul nostru și chiar și în noi. Cu toții, într-un fel sau altul, trăim pe pielea noastră realitatea acestei confruntări cosmice și o vom trăi până în ziua în care vom muri, indiferent când sau cum.

3. Studiază 2 Corinteni 10:3-6! Care este baza războiului spiritual pe care îl purtăm și care sunt armele noastre?

2 Corinteni 10:3-6

³ Măcar că trăim în firea pământească, totuși nu ne luptăm călăuziți de firea pământească.

⁴ Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile.

⁵ Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.

⁶ Îndată ce se va săvârși ascultarea aceasta din partea voastră, suntem gata să pedepsim orice neascultare.

Cele mai eficiente arme spirituale sunt ideile – bune și rele. Satana folosește critica, trădarea, rușinea, frica, presiunea de grup și o mulțime de instrumente similare, pe care creștinii nu ar trebui să le folosească niciodată. Noi trebuie, în schimb, să folosim dragostea, mila, pacea, blândețea, îndelunga răbdare, bunătatea și stăpânirea de sine. Cea mai puternică armă a noastră, folosită cu discernământ, este „Cuvântul lui Dumnezeu” mânuit de Duhul Sfânt (Efeseni 6:17), deoarece numai Dumnezeu poate aduce adevărul în inima unei persoane. Noi suntem doar instrumentul pe care Dumnezeu îl folosește pentru a-Și îndeplini planurile.

4. Ce transmite Pavel în Filipeni 1:21,22, în special în contextul marii lupte?

Filipeni 1:21,22

²¹ Căci pentru mine a trăi este Hristos, și a muri este un câștig.

²² Dar, dacă trebuie să mai trăiesc în trup, face să trăiesc; și nu știu ce trebuie să aleg.

Deoarece lupta este de natură spirituală, ne aflăm într-un război al ideilor și valorilor. Cu toate acestea, Hristos a obținut victoria la cruce pentru noi și, câtă vreme rămânem uniți cu El, nu putem fi învinși niciodată, nici măcar dacă suntem omorâți. Pavel și-a predat viața, acceptând orice avea să i se întâmple aici pe pământ, oricât de nedrept ar fi fost tratat, pentru că și-a încredințat viața și viitorul unei instanțe superioare. Noi, creștinii, nu ar trebui să luptăm atât de mult pentru drepturile noastre, cât pentru ceea ce este drept. Nu „puterea face dreptate”, ci „dreptatea dă putere”. Ascultarea de voia lui Dumnezeu este onorabilă; de fapt, este singura modalitate de a fi biruitori în războiul în care ne aflăm. Bineînțeles, Isus Hristos este exemplul desăvârșit de supunere față de voia lui Dumnezeu, așa cum va arăta Pavel în Filipeni 2.

Cum simți chiar acum realitatea mării lupte la nivel personal? Cum poți găsi alinare și putere în cunoașterea faptului că Hristos a obținut deja victoria pentru noi?

Încrederea

5. Ce vrea să spună Pavel în Filipeni 1:23,24 când susține: „să mă mut și să fiu împreună cu Hristos” este „cu mult mai bine”?

Filipeni 1:23,24

²³ Sunt strâns din două părți: aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine;

²⁴ dar, pentru voi, este mai de trebuință să rămân în trup.

Acest pasaj a fost înțeles foarte greșit de-a lungul timpului. Pavel vorbește aici despre contrastul dintre viață și moarte. Creștinul trăiește pentru Hristos și poate chiar să moară pentru El. În acest sens este un „câștig” – mărturia noastră este mult mai puternică și mai convingătoare (Filipeni 1:21). Fără îndoială că, atunci când este dispus să moară pentru o convingere, cel în cauză are multă credință.

Dar trebuie să recunoaștem și că morții „nu știu nimic”. Ei se odihnesc în mormânt până la înviere (vezi Eclesiastul 9:5; Ioan 5:28,29). De aceea Domnul a spus despre Lazăr, care murise: „Lazăr, prietenul nostru, doarme, dar Mă duc să-l trezesc din somn” (Ioan 11:11). Dacă, atunci când mor, oamenii ar merge imediat în Rai, imaginează-ți cum ar fi fost pentru Lazăr! După patru zile de Paradis, un înger să vină cu vestea „proastă”: „Îmi pare rău, Lazăr, dar Isus te cheamă să te întorci pe pământ. Nu poți rămâne aici.” Dacă mergem pe acest fir logic vedem cât de eronată este această idee. Moartea este ca un somn fără vise din care Domnul Isus îi va trezi pe urmașii Săi credincioși la a doua venire; atunci, împreună cu sfinții încă în viață, ei vor fi luați și duși la cer pentru a fi cu Isus pentru totdeauna (vezi 1 Tesaloniceni 4:16,17).

„Mutarea” lui Pavel din viața prezentă pentru a fi cu Hristos înseamnă a fi împreună cu El în suferință și în moarte (2 Timotei 4:6) „ca să ajung[ă] [...] la învierea din morți” (Filipeni 3:11). În plus, el era categoric conștient că va închide ochii în moarte și că următorul lucru pe care îl va ști, într-o fracțiune de secundă, va fi să Îl vadă pe Domnul Isus, care îl va lua, împreună cu tot poporul lui Dumnezeu, în locul pe care El l-a pregătit pentru toți cei care Îl iubesc (Ioan 14:3; 1 Corinteni 2:9). Deși era dispus să moară pentru Hristos, Pavel știa că ar fi fost mai bine pentru filipeni dacă el ar „rămân[e] în trup” (Filipeni 1:24). În mod interesant, creștinului nu îi este neapărat ușor să spună dacă este mai bine să trăiești

pentru Hristos sau să mori pentru El. Pavel era „strâns din două părți” (Filipeni 1:23), între a rămâne în viață sau a se odihni în mormânt.

Te-ai gândit vreodată că, în momentul în care mori, următorul lucru de care vei fi conștient este revenirea lui Hristos? Cum te-ar putea ajuta acest gând să înțelegi logica lui Pavel de aici?

În unire stă puterea

Ultima rugăciune a Domnului Isus pentru ucenicii Săi a avut ca temă unitatea. El a privit dincolo de cruce, la reîntâlnirea cu Tatăl Său și la întâlnirea cu noi: „Tată, vreau ca, acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu” (Ioan 17:24). Domnul Isus S-a rugat ca Tatăl să aibă grijă de copiii Săi astfel încât „să fie una, cum suntem și Noi” (Ioan 17:11). El a evidențiat și consecințele grave ale dezbinării – îi face pe unii să nu creadă. De două ori în această scurtă rugăciune Domnul subliniază faptul că unirea noastră cu El și cu Tatăl este pentru „ca lumea să creadă” și „ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis” (Ioan 17:21,23).

6. Compară Filipeni 1:27 cu Ioan 17:17-19! Ce spun atât Domnul Isus, cât și Pavel că este indispensabil pentru unitatea în biserică?

Filipeni 1:27

²⁷ Numai, purtați-vă într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos, pentru ca, fie că voi veni să vă văd, fie că voi rămâne departe de voi, să aud despre voi că rămâneți tari în același duh și că luptați cu un suflet pentru credința Evangheliei,

Ioan 17:17-19

¹⁷ Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.

¹⁸ Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume.

¹⁹ Și Eu însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr.

Cuvântul grecesc din Filipeni 1:27 tradus prin „purtați-vă într-un chip vrednic” este politeuomai, care înseamnă „a trăi ca un cetățean” – nu al vreunei împărății pământene, ci al împărăției cerești. Predica de pe Munte ilustrează frumos ce înseamnă să fim copiii Tatălui ceresc și membri ai împărăției Sale: săraci în duh, blânzi, flămânzi și însetați după neprihănire, milostivi, cu inima curată, împăciuitori, întorcând și celălalt obraz, iubindu-ne dușmanii, binecuvântând pe cei care ne blestemă, făcând bine celor care ne urăsc. Pe scurt, „să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeuul tău” (Mica 6:8). E greu să fim supărați pe un asemenea om. Sau poate că nu e chiar așa de greu... Uneori nu ne plac oamenii care par prea buni. Suntem poate tentați să le mai tăiem din aripi sau să găsim un punct slab ca să dovedim că nu sunt chiar atât de buni pe

cât par – totul pentru a ne simți noi mai bine în pielea noastră. Dar ce-ar fi ca, mai bine, să vedem cât putem fi noi mai iubitori, mai generoși, mai miloși, mai smeriți?

Ellen G. White a vorbit despre aceia care „iubesc lumea și câștigurile ei mai mult decât Îl iubesc pe Dumnezeu sau adevărul” (Ellen G. White, Mărturii pentru biserică, vol. 5, p. 277). Adesea, dezbinarea din biserică provine în cele din urmă din mândrie. „Pe măsură ce mândria și ambiția lumească au fost nutrite, spiritul lui Hristos s-a îndepărtat, iar spiritul de competiție, de dezacord, de ceartă, a venit să tulbure și să slăbească biserica” (Ibidem, p. 241). Cât de important este ca fiecare dintre noi să învățăm umilința și blândețea pe care Domnul Isus ni le-a arătat! Ce biserică diferită am avea, nu-i așa?

Uniți și fără teamă

7. Studiază Filipeni 1:27-30! Ce legătură vezi între lipsa fricii, pe de o parte, și unitatea și lupta „cu un suflet pentru credința Evangheliei”, pe de altă parte?

Filipeni 1:27-30

- ²⁷ Numai, purtați-vă într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos, pentru ca, fie că voi veni să vă văd, fie că voi rămâne departe de voi, să aud despre voi că rămâneți tari în același duh și că luptați cu un suflet pentru credința Evangheliei,
- ²⁸ fără să vă lăsați înspăimântați de potrivnici; lucrul acesta este pentru ei o dovadă de pierzare, și de mântuirea voastră, și aceasta de la Dumnezeu.
- ²⁹ Căci, cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El
- ³⁰ și să și duceți, cum și faceți, aceeași luptă pe care ați văzut-o la mine și pe care auziți că o duc și acum.

Strategia lui Satana este să dezbine și să cucerească. Dezbinarea ucide. Citește ce a spus Domnul Isus în această privință în Marcu 3:25! Este un principiu simplu pe care Satana își dorește să îl uităm. Unitatea ne ajută să ne îndeplinim rolul profetic de rămășiță a profeției biblice (Apocalipsa 12:17), care proclamă „Evangheli[a] veșnică” „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod” (Apocalipsa 14:6). Deoarece unitatea este crucială pentru îndeplinirea misiunii noastre de a răspândi acest mesaj dat de Dumnezeu, iar rugăciunea Domnului Isus din Ioan 17 evidențiază „adevărul” Cuvântului lui Dumnezeu drept un factor major al unității (Ioan 17:17,19), mesajul nostru nu poate fi separat de misiunea sau de unitatea noastră. Toate trei rezistă sau cad împreună. Dacă unul dintre elemente lipsește, nu putem reuși. Dar, dacă le avem pe toate trei, nu avem de ce să ne temem. Nu trebuie să fim „înspăimântați de potrivnici” (Filipeni 1:28). Satana este un dușman învins. Chiar dacă am fi chemați să murim pentru credința noastră, nimic nu ne poate vătăma, dacă suntem „plini de râvnă pentru bine” (1 Petru 3:13). Diavolul este incapabil să oprească înaintarea adevărului lui Dumnezeu.

8. Citește Matei 10:38; Faptele 14:22; Romani 8:17; 2 Timotei 3:12 și rezumă tema lor comună!

Matei 10:38

³⁸ Cine nu-și ia crucea lui și nu vine după Mine nu este vrednic de Mine.

Faptele 14:22

²² întărind sufletele ucenicilor. El îi îndemna să stăruie în credință și spunea că în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri.

Romani 8:17

¹⁷ Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.

2 Timotei 3:12

¹² De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prizonieri.

Viața în această lume căzută este grea, chiar și pentru cei mai „buni” dintre noi. Iov a fost un om neprihănit; Biblia spune că „era fără prihană și curat la suflet. El se temea de Dumnezeu și se abătea de la rău” (Iov 1:1). Dar, peste noapte, nenorocirea l-a lovit pe el și familia lui. Cine nu a aflat, fie din experiența personală, fie văzând ce li se întâmplă altora, că viața aici se trăiește, pare-se, pe marginea prăpastiei și nu știi niciodată când vei cădea în ea? Suferința, într-o formă sau alta, este partea fiecăruia dintre noi. În cele din urmă însă, mai bine să suferim de dragul lui Hristos decât pentru orice altceva.

Ce speranță, ce mângâiere ar trebui să avem noi, creștinii, în mijlocul suferinței noastre?

Un gând de încheiere

„De pe scaunul de tortură, de pe rug, din închisoare, din ascunzătorile și peșterile pământului ajungeau la urechile Sale strigătele de triumf ale martirilor. El [Mântuitorul] auzea mărturia sufletelor statornice, care, deși părăsite, lovite și chinuite, totuși transmiteau solia neînfricăată și solemnă despre credință, spunând: «Știu în cine am crezut». Acești oameni, dându-și viața pentru credință, declară înaintea lumii că Acela în care s-au încrezut îi poate salva pe deplin” (Ellen G. White, Faptele apostolilor, p. 512).

„Niciodată nu a existat o așa diversitate a credințelor în creștinism ca în zilele noastre. Dacă darurile [apostolilor, profeților, evangheliștilor, pastorilor și învățătorilor (Efeseni 4:11-13)] au fost necesare pentru a păstra unitatea bisericii primare, cu cât mai mult este nevoie de ele acum pentru a restabili unitatea! Faptul că scopul lui Dumnezeu este acela de a reface unitatea bisericii în zilele finale este din plin dovedit de profeții. Suntem asigurați că străjerii vor vedea cu ochii lor cum Domnul va aduce Sionul înapoi. De asemenea, în vremea sfârșitului, cei înțelepți vor înțelege. Când se va împlini acest lucru, va exista o unitate a credinței între toți cei pe care Dumnezeu îi consideră înțelepți, întrucât cei care în realitate înțeleg corect trebuie în mod necesar să și înțeleagă la fel. [...] Pornind de la considerații ca acestea, este evident că starea de desăvârșire a bisericii prevestită aici este încă în viitor, drept urmare, aceste daruri nu și-au atins încă scopul” (R.F. Cottrell, „Introducere”, în Ellen G. White, Scrieri timpurii, p. 140).

Zilnic: 1 Samuel 27 – 2 Samuel 2; Ellen G. White, Dietă și hrană, cap. 1, „Nepregătiți pentru marea strigare” – „Gândiți-vă la judecată”

1. Când a fost Saul cuprins de frică și de tremur?
2. Cine „au plâns până n-au mai putut plânge”?
3. Ce dorea Saul să evite în momentul morții?
4. Unde se află „Cântarea Arcului”?
5. Care este păcatul preponderent al acestui veac și cum îi face pe bărbați și pe femei?